

Kl. 15.05

Elisabeth Arnold (RV):

Det danske formandskab vil blive bedømt på, om udvidelsen bliver en realitet. Det er den første og den største prioritering for andet halvår af 2002, og hvis det lykkes EU at blive enige om at udvide medlemskredsen med 10 nye lande i København til december, vil det fredelige og samarbejdende Europa være nået et godt stykke hen ad vejen.

Men som det er fremgået af debatten i dag, vil der stadig være masser af problemer forude. Vi vil se, at fordelingen af midler fra landbrugsstøtteordninger og strukturfondene vil give problemer, ligesom vi i øjeblikket også ser, at den fælles fiskeripolitik er kørt ud på et sidespor. I disse spørgsmål om penge og overlevelse for specielle erhvervsgrupper vil nationalstaterne falde tilbage til alles kamp mod alle, hvor EU har den opgave at fungere som problemknuser.

Derudover skal EU finde en løsning på Cypernproblemerne, og der skal afholdes en folkeafstemning i Irland om Nicetraktaten. Det sidste har vi naturligvis ingen indflydelse på, men det er vigtigt, at formandskabet har et eller andet beredskab parat, hvis resultatet ikke skulle blive det, som de fleste af os håber: et ja til Nicetraktaten.

Derfor bliver formandskabet ikke på nogen måde en dans på roser, men et benhårdt arbejde, hvor promoveringen af Danmark skal komme af de løste opgaver og ikke af, hvor fine middage og hvor flotte gruppebilleder der bliver taget undervejs. Det Radikale Venstre vil gøre sit for at hjælpe regeringen til at løse opgaverne og opfylde målet: udvidelsen mod et helt og samarbejdende Europa. Men der er ingen tvivl om, hvor ansvaret ligger. Det ligger hos regeringen som formandslandets regering.

Fra radikal side er der også andre ting, som vi håber, formandskabet vil bruge kræfter på. Vi vil gerne have en langt mere visionær og fremadrettet dansk debat om det europæiske samarbejde, hvor der er sammenhæng mellem den førte indenrigspolitik og udenrigspolitik. Vi oplever desværre i alt for høj grad tendenser til, at der bliver slået på de nationale strenge frem for at tænke i løsninger i Fællesskabet. EU og de fleste af verdens demokratier – ja, faktisk alle verdens demokratier – bygger på det samme grundlæggende syn på individets rettigheder og pligter i fællesskabet, men disse bliver nu af flere og flere strømninger draget i tvivl. Det er meget ødelæggende for visionen om Europas fremtid.

Jeg kan ikke lade være med at fremdrage et indlæg fra denne talerstol fra debatten om afskaffelse af racismeparagraffen, som ganske godt beskriver den anden bølge, der i øjeblikket er på stærk fremmarch i Europa. Hr. Søren Krarup fra Dansk Folkeparti sagde ved den lejlighed:

»Lad os glæde os over, at med folketingsvalget den 20. november 2001 udgør vi fortroppen i Europas åndelige røre. Lad os glæde os over, at den vilje til at sige nej til den politiske korrektheds undertrykkelse, som det danske folketingsvalg repræsenterede, også begynder at gøre sig gældende andre steder i Europa. Lad os glæde os over, at frihedsviljen og respekten for et folks selvstændighed og førstefødselsret breder sig, mens den politiske korrekthed er på tilbagetog.«

Jeg skylder at nævne, at den omtalte politiske korrekthed, der her refereres til, bl.a. er FN's menneskerettighedskonvention og det europæiske samarbejde, som det er udtrykt i Europarådets menneskerettighedskonvention og EU's fundamentale rettigheder.

Det bliver statsministerens og europaministerens opgave som formand for Rådet at lægge afstand til denne tendens, hvad enten udtalelserne falder i Frankrig eller i Danmark. Jeg lagde mærke til, at udenrigsministeren i sit indlæg lagde vægt på det, han kaldte fælles europæiske værdier, og der er altså en vigtig opgave at tage fat i her: at sørge for, at denne despekt for de fælles europæiske værdier ikke udvikler sig og ikke får mere vind i sejlene.

Vi skal med dette formandskab vise, at EU er forlængelsen af det nationale demokrati i situationer, hvor det enkelte medlemsland ikke magter at løse opgaverne alene. Det betyder afståelse fra en glorificering af det, vi kom hjem med fra topmødet på bekostning af de andre, og det betyder, at vi ikke længere blot skal tale om Danmark i Europa, men også tale om Europa i Danmark.

Vi skulle meget nødtigt få samme tilstande i Danmark, som Göteborg oplevede. Det må være muligt at gennemføre et topmøde, uden at deltagerne bliver nødt til at isolere sig, og uden at politiet bliver nødt til at omdanne København til en lukket fæstning.

Sidste gang vi havde diskussion om formandskabet i EU og netop havde diskuteret det spanske formandskab, sagde jeg på Det Radikale Venstres vegne, at vi ikke var blevet så frygtelig meget klogere, men heller ikke særlig forskrækkede. Efter de besvarelser, der har været i dag